

szőkére mutáló asszonyok is visszatértek már ősidők óta. Egy ilyen szőke kislánytól vett genetikai minta pedig azt igazolta, hogy ő az ötödik olyan ma élő ember a világon, aki még mindig az amazonok kromoszómáit hordja. A hatodik beazonosítható személy természetesen a kislány anyja volt. Egyébként fekete hajjal – de így volt ez rendjén, gondoljunk csak a Mendel-féle táblázatokra. És arra, hogy mindig a női ág az, ami a génekbe foglalt üzeneteket továbbadja.

Mindez azonban csak kitérő, ami messzire vezethet. Közelebb maradunk témánkhoz, ha Kolkhisz történetéhez térünk vissza, és ott ütjük fel a krónikák lapjait, ahol Trója ostroma kerül szóba. Megtudjuk, hogy Hektór halála után az amazonok siettek a város megsegítésére, azok, akik meg más időkben Kolkhisz ligeteiben lovagoltak. Sikerült is az ostromló görögök közül sokat megölniük, győzni azonban mégsem tudtak. Végül már csak Akhilleusz vívott párbajt az amazonok királynőjével, Pentheszileával. Földre terítette, de ekkor történt a baj. Mert Pentheszilea nemcsak káprázatos volt a kibontott szőke hajával, hanem az arcát is színarany maszkkal takarta. És noha Akhilleusz első dolga volt, hogy ezt az álcát letépje róla, elkésett, mert az asszony kihűlő tekintetéből már csak egy villanásnyit sikerült elkapnia. Mi mást tehetett volna – rávetette magát a halott testre, és szoroson, szerelmesen átkarolta.

A krónikák nem írják, de elképzelhető, hogy barátai támogatták vissza a zokogó hőst a sátrába, ahol rabnők fogták át a derekát, és mézes pisztáciával meg birssajtszeletekkel kínálták. Abban bíztak, hogy hatni fog az illat. Mert olyan, mint a nők ölése. Selymesen párás és kábítón édes, megízelve örökre elcsitul a fájdalom. Miközben kutak mélysége nyílik meg mögötte.

Rába György

UTÓHANG

Húszévesen harmincason
előtted a határtalan
színnel bolond rét ősvadon
kimeríthetetlen vagyon
aztán mi jön a zsugori
torokszorító számai
a testen ellenség jegye
a kérdésed még lehet-e
s az is nagyítóra való
erős túlzás válaszra jó
de még fölszólalsz valaki
vagy még kimondani

A KILINCS VISZONTAGSÁGAI

Jobbomban újdonatúnak éreztelek
mint egykor egy kicsi kisfiút
egész életre szóló pártfogásra
utóbb mohón megragadott
téged kapzsi marok
aztán előbb próbául simogattak
cirógatni sóvárgó ujjak
később kutakodó izületek
tapogattak szerző hevülettel
nem rejtesz-e csapdát cselet
segítségért esedező tenyér
is lapogatott mintha néma tárgy
sejtethetné mögötte emberi
filantrópia épp mit ér
ököl is sujtott bakó indulat
készülődve megsemmisíteni
ajtón túl azt a másikat
és hányan vertek gyökeret előtted
áldozva félelemmel
bőkezű avagy zsugori erőnek
ha egyszerre bámulnánk valamennyit
micsoda orgiája a kezeknek
ki igazodnék el közöttük
gyógyító-e mérgező a kiszemelt
tenyerek markok öklök
izületek ujjak
maguk hite szerint imádják
kórusban a napot
nélkülözők erőszakosak
társkeresők fölháborodottak

Schein Gábor

(NÉMA RÖPTÜKKEL)

Rába Györgynek

nem akkor némult el az ég madárkiáltása,
mikor hegyeinken a szélütötte, görbe
fáknál magasabb házakat kezdtek építeni,
és nem akkor telt színültig a torkom
félelemmel, mikor ideje lett volna,
hogy hírt adjon magáról, aki elment.

valaminek korábban kellett történnie,
ha lent a köves parton sem maradt más
a fény délutáni szótárából, csak a jódot
csepegtető mirtusz, és itt fent, ahol minden
sokkal nehezebb, a levegő a szapora
galamboké lett. ők a legigénytelenebb

jószágok. sokan úgy tartják, rosszabbak
a patkányoknál is, pedig ők az utolsók,
akikben még van bátorság és bizalom,
hogy létüket kétfelé osszák, nekünk és
az égnek, míg néma röptükkal annyi kéket
és fehéret hasítanak ketté egy pillanatra.

(KAKTUSZ)

a mesterek emlékére

hogy volt olyan fényes pirkadat,
melyen gyalázat nélkül kelhettem át,
hogy volt idő, mikor egyetlen tüske is
megtarthatta az eget élettelen felhőivel,
és hogy a villám a kettészakított
testekben kivirágzott, arra ma már
csak egy cserép kaktusz emlékeztet,
mely itt áll az asztalom sarkán,
megszelídítve, könyvek előtt.

Aczél Géza

MEDICIN

öt centire teszi kajla piruláit vénülő szemétől a reszkető grószfater az emléket azért ily nyeglén az élmény valódi burkából kibontva mondom el hogy ne üssön át rajta öregedésem egyre állandósuló érzelgős bája mely rendre bevezet valami lelkileg nyúlós süppedő mocsárba s bár az érző lény vibráló értékszámait nagyban emeli a kép alanyi közelsége hosszabb távon a gondolat nem leli kiként építkezzék végre az idő szenttelen múlásától túlra hol leljen erős kapaszkodót mikor a szikár értelembe már beletúr a bizonytalanság gonosz ujjá és peregni kezdenek sűrűn a csupaszkodó fákról a rákos sejtekként burjánzó receptek olykor anyuka vesz fel közülük némán egyet-egyet s hogy inogni kezd a lejátszandó kopott film félelemben surrogó kereke kövel gyomrában lesi jól nevelt gyereke kiként véti el izgatottan a színes dobozokat a drága bizakodó naiv szemekkel szemelve át a másvilágra mint a szomszéd idegen telkére remélve néhány bamba doktortól szelíd élete már végleg bevédve a puha és hosszú megigazulásig s ekkor föltűnik groteszk szögekbe dőlve az a jóságos másik kinek ideges tenyeréből a parányi gyógyszerek zápoként potyognak piros kék zöld golyócskák gurulják körbe megkopott parkettán a félig már halottat és ő nyögve tapogat utánuk míg hülye kis mérgekbe zárva moco rog tovább szűkülő szemei előtt az ipari remény aztán én leszek az újabb családi lelemény lazuló inakkal tétován átveszem a medicin vándorbotot révülten túlhámozva magam a gyógyítandó képzavaron a kábeles tévé alatti fiókban ügyes guberáló kezdek rászokni a hazahordott placébókra s reggelenként csúszok feléjük mint a foka az elviselhető délelőtti hangulatot beléjük magyarázva ám alkonyatkor befutva a fölösleges köröket már kétségbe esve mered maga elé az árva dalnok hátunk mögött ki az az akarnok ki még mindig lökdös minket a jambusok és képtelen pirulák felé